

РЕШЕНИЕ

№ 6794

гр. София, 26.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **10807** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.100, ал.4 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ във връзка с чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на Л. Н. С., ЕГН: [ЕГН] срещу Националната агенция по приходите, с която се претендира обезщетение за вреди, причинени от отменената от съда като незаконосъобразна заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г. на изпълнителния директор на НАП, с която ищещът е бил отстранен временно от заеманата длъжност в ТД на НАП – С., поради образувано срещу него наказателно производство, считано от 17.08.2015 г. Посочено е, че цитирана заповед е отменена с решение № 8499/03.07.2017г., постановено по адм. дело № 1718/2016 г. на ВАС, на основание чл.221, ал.2 от АПК, след което със заповед № 549/12.05.2016г., издадена от изпълнителния директор на НАП, служителят е бил възстановен на работа, поради отпадане на предпоставките за временното му отстраняване. Твърди, че в следствие отстраняването му от длъжност спрямо него е настъпила имуществена вреда в общ размер на 11 005,00 лева, изразяваща се в неполучаване на основно възнаграждение и допълнително възнаграждение за периода 17.08.2015г. – 15.05.2016г. Моли сумата от 11 005,00 лева да му бъде изплатена, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на влизане в сила на решението на ВАС-03.07.2017г , с което е отменена заповед № ЗЦУ – 821/09.07.2015г. – 03.07.2017г. до датата на окончателното

и изплащане.

Излага съображения, че по време на отстраняването му от длъжност, продължило 8 месеца и 22 дни е претърпял емоционален стрес. Твърди, че се е чувствал притеснен и несигурен, както и че авторитета му на дългогодишен служител в НАП бил уронен. Излага съображения, че отстраняването му от длъжност го е поставил в унижително тежко положение спрямо обществото, близките и колегите му, от което се е чувствал дълбоко наранен и оскърбен. Сочи, че през този период за него са настъпили тежки последици както в личен план така и в професионално отношение и не на последно място – се е отразило отрицателно върху общественото мнение за него. Излага съображения, че през периода на отстраняването му от служба и бил лишен от правото му на оценка на изпълнението по реда на чл.76 от ЗДСл, което от своя страна води до невъзможността да бъде повишен в ранг по реда указан в чл.75, ал.1, предложение второ от ЗДСл. Сочи, че за претърпените от него неимуществени вреди претендира обезщетение в размер на 10 000 лева. Моли съда да осъди ответника да заплати обезщетение общо в размер на 21005 лева за причинените вреди, както и законната лихва за просрочие, от които: - 11 005 лева за причинени имуществени вреди по чл.4 от ЗОДОВ; законна лихва за просрочие, изчислена върху сумата от 11 005 лева за периода от 03.07.2017г. – до датата на окончателното и изплащане; и 10 000 лева за причинени неимуществени вреди по чл.4 от ЗОДОВ, както и направените разноски по делото.

По така предявената искова молба е образувано адм. дело № 10999/2020г. по описа на АССГ, който се е произнесъл с Решение №2742/23.04.2021г. на АССГ, Първо отделение, 64-ти състав, с което е отхвърлил предявените искове на ищеца, като приема, че извършените действия от правозащитните органи са били законни и не са били прогласени за незаконосъобразни по предвидения в закона ред.

С решение №2441/29.02.2024г. на ВАС, Трето отделение, по адм. дело №7866/2021г. по описа на ВАС е отменено решение №2742/23.04.2021г. на АССГ, 64-ти състав по адм. дело № 10999/2020г. по описа на АССГ., като делото е върнато за ново разглеждане от друг състав.

В съдебното производство по настоящото адм. дело №10807/2024г. по описа на АССГ, ищецът чрез процесуалния си, представител поддържа исковата молба, като в хода на устните състезания, моли предявените искове да бъдат уважени, като претендира възнаграждение по чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответната страна – Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител, моли съда да остави исковите претенции без уважение като изцяло неоснователни. Счита, че не е налице изискуемата от закона причинно-следствена връзка между твърдените имуществени и неимуществени вреди и временното отстраняване на ищеца от длъжност. Обръща внимание, че при предходното разглеждане на делото от първа инстанция било установено, че вредите на Л. С. са причинени от образуваното срещу него наказателно производство. Изтъква, че наказателното производство е прекратено поради изтекла давност, а не поради това, че ищецът не е извършил деянието, както и че административният орган е действал съобразно действащия тогава закон и е бил длъжен да издаде заповед за временно отстраняване на ищеца. С горните аргументи, сочи, че вредите не са причинени от административния орган и не следва същият да понася отговорност за тях. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност

и недоказаност на предявените искиове.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, включително и от предходните производства, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, че с постановление на СГП от 27.03.2006 г. срещу Л. Н. С. е образувано досъдебно производство № 156/2006 г., по пр.пр. № 5416/2005 г. по описа на СГП за престъпление по чл. 301, ал. 1 от НК. Не е спорно и, че с постановление от 13.01.2014 г. на прокурор при СГП /на л.9 от адм. дело №8421/2015 г./, производството по пр.пр. № 5416/2005 г. по описа на СГП, сл. дело № 156/2006 г. по описа на СО на СГП, водено срещу Л. Н. С., е прекратено.

От удостоверение № 7331 от 24.08.2015 г., издадено от СГП /л.8 дело №8421/2015 г./, се установява, че към 21.08.2015 г. срещу Л. Н. С. е имало образувано и неприключило досъдебно производство - пр.пр. № 5416/2005 г. по описа на СГП, сл. дело № 156/2006 г. по описа на СО на СГП, за престъпление по чл. 301, ал. 1 от НК.

Видно от писмо № 632/30.06.2015 г. на прокурор при Апелативна прокуратура С., адресирано до изпълнителния директор на НАП /л.14 от адм. дело №8421/2015 г./, към 30.06.2015 г. образуваното срещу Л. Н. С. досъдебно производство - пр.пр. № 5416/2005 г. по описа на СГП, сл. дело № 156/2006 г. по описа на СО на СГП, за престъпление по чл. 301, ал. 1 от НК, не е приключило, тъй като срокът на разследване по досъдебното производство е бил удължен от АП С. до 06.08.2015 г.

Със заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., издадена от изпълнителния директор на НАП /л.7 от пр. адм. дело №8421/2015 г./, Л. Н. С. – главен инспектор по приходите, сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., на основание чл. 100, ал. 2 от ЗДСл е временно отстранен от служба, считано от датата на връчване на заповедта до отпадане на предпоставките за отстраняването. Като причини за временното отстраняване от служба е посочено образувано наказателно производство срещу държавния служител за престъпления, извършени от него в качеството му на длъжностно лице. Заповедта е връчена на служителя на 17.08.2015 г.

Със заповед № ЗЦУ-549/12.05.2016 г. на изпълнителния директор на ТД на НАП С. /л.10 от адм. дело 10999/2020 г./, на осн. чл.10, ал.1, т.1 от Закона за НАП, във вр. с постановление за прекратяване на наказателното производство по ДП № 156/2006 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 5416/2005 г. по описа на СГП, заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., издадена от изпълнителния директор на НАП е отменена и служителят е възстановен на работа на 15.05.2016 г.

Независимо от горното обстоятелство, Л. Н. С. е обжалвал заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г. по съдебен ред и същата е отменена, като незаконосъобразна, с решение № 8499/03.07.2017 г., постановено по адм. дело № 1718/2016 г. по описа на Върховен административен съд на Република България /л.11. от адм. дело 10999/2020 г./.

По делото и в кориците на приложеното към него адм. дело № 10999/2020 г. са представени следните доказателства:

Извлечение от заповед № УЧР-209/31.07.2012 г. на директора на ТД на НАП С., видно от която основната месечна заплата за държавния служител в ТД на НАП С. Л. Н. С. – главен инспектор по приходите, дирекция „Контрол“, отдел „Ревизии“, сектор „Ревизии“, считано от 01.07.2012 г. /л.46 от адм. дело 10999/2020 г./, актуална в периода 2015 г. -2016 г. /арг. писмо от ТД на НАП С. от 05.12.2024 г. л.26/ е била в

размер на 1212.00 лева.

От представените по делото фишове за трудово възнаграждение в периода от м. август 2015 г. до м. май 2016 г. /л.25-л.36/, включително е видно, че за м. август 2015 г., ищецът е получил трудово възнаграждение за отработени 6 дни до в размер на 308.54 лв., изчислено върху осн. заплата в размер на 1212 лв. За месец септември 2015 г. – 1079.89 лв., изчислено върху осн. заплата в размер на 1212 лв. за 21 работни дни, като видно от фиша за м. октомври 2015 г., работодателят е направил корекции на надвзета заплата, следователно от м. септември 2015 г. до м. април 2016 г. – не е получавано трудово възнаграждение. до м. април 2016 г. – не е получавано трудово възнаграждение. За м. май 2016 г. е получено възнаграждение в размер на 728 лв. /в това число основна работна заплата в размер на 130.21 лв. и платен отпуск в размер на 597.79 лв./, както и пари за облекло в размер на 255.56 лв., изчислени върху основна заплата в размер на 1262 лв. За м. юли 2016 г. е получено трудово възнаграждение в размер на 901.43 лв., 300.48 лв. за платен годишен отпуск, платен отпуск за ненормирано работно време за 2015 г. в размер на 60 лв. и сума за облекло в размер на 166.65 лв., изчислени върху основна заплата на размер на 1262 лв.

Въз основа на установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Предявените иски са процесуално допустими – претендира се обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на отменен административен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите – Национална агенция за приходите.

Между страните не е спорно, а и по делото е безспорно установено, че със заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., издадена от изпълнителния директор на НАП /л.7 от пр. адм. дело №8421/2015 г./, Л. Н. С. – главен инспектор по приходите, сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. е бил временно отстранен от служба, на основание чл. 100, ал. 2 от ЗДСл. Не е спорно и, че същата заповед е отменена, като незаконосъобразна, с решение № 8499/03.07.2017 г., постановено по адм. дело № 1718/2016 г. по описа на Върховен административен съд на Република България.

Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълкувателно дело 2/ 2021 г. на ВАС– ОСС на ВАС, разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато специален закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения.

Съгласно чл. 100, ал. 4 ЗДСл., държавният служител, който е бил незаконно отстранен от работа, има право на обезщетение при условията и по реда на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие; 2. имуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Отговорността е безвиновна -

съгласно чл.4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Твърденията и обстоятелствата, заявени с исковата молба, обуславят извода, че ищецът претендира настъпване на вреди в резултат на отменената като незаконосъобразна заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., издадена от изпълнителния директор на НАП, с която на основание чл. 100, ал. 2 от ЗДСл е бил временно отстранен от служба. Поради това следва да се приеме, че първата предпоставка от фактическия състав на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ е налице, тъй като по безспорен начин по делото е установено, че посочената заповед е отменена с влязло в сила съдебно решение.

Ищецът извежда претенцията си за обезвреда, разграничавайки следните вреди: имуществени вреди в общ размер на 11 005.00 лева, изразяваща се в неполучаване на основно възнаграждение и допълнително възнаграждение за периода 17.08.2015г. – 15.05.2016г., както и неимуществени вреди, изразяващи се в преживян интензивен стрес, тревога, обида, възмущение, гняв, ограничаване на контактите с близки и познати, съпроводени с влошено физическо здраве, определени в размер на 10 000 лв. за период от 8 месеца и 22 дни.

I.Относно претенцията за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 11 005.00 лв., съдът приема следното:

По делото е безспорно установено, че отменената като незаконосъобразна заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., издадена от изпълнителния директор на НАП е връчена на служителя на 17.08.2015 г., видно от отбелязването за връчване върху нея и от този момент е произвела действието си, съгласно текста на същата „считано от датата на връчване на заповедта“.

Не е спорно и обстоятелството, че служителят е възстановен на работа на 15.05.2016 г., след като със заповед № ЗЦУ-549/12.05.2016 г. на изпълнителния директор на ТД на НАП С. /л.10 от адм. дело 10999/2020 г./, на осн. чл.10, ал.1, т.1 от Закона за НАП, е отменена заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г.

Видно от приложенияте и неоспорени от страните фишове за трудово възнаграждение в периода от м. август 2015 г. до м. май 2016 г. /л.25-л.36/, включително, получените от ищеца трудови възнаграждения през процесния период са както следва: за 21 работни дни през м. август 2015 г., ищецът е получил трудово възнаграждение за отработени 6 дни в размер на 308.54 лв., изчислено върху осн. заплата в размер на 1212 лв. и обезщетение от НОИ за ползван отпуск по болест в размер на 15 дни. За месец септември 2015 г. – 1079.89 лв., изчислено върху осн. заплата в размер на 1212 лв. за 21 работни дни, като видно от фиша за м. октомври 2015 г., работодателят е направил корекции на надвзета заплата, следователно от м. септември 2015 г. до м.

април 2016 г. – не е получавано трудово възнаграждение. За м. май 2016 г. е получено възнаграждение в размер на 728 лв. /в това число основна работна заплата в размер на 130.21 лв. и платен отпуск в размер на 597.79 лв./, както и пари за облекло в размер на 255.56 лв., изчислени върху основна заплата в размер на 1262 лв. За м. юли 2016 г. е получено трудово възнаграждение в размер на 901.43 лв., 300.48 лв. за платен годишен отпуск, платен отпуск за ненормирано работно време за 2015 г. в размер на 60 лв. и сума за облекло в размер на 166.65 лв., изчислени върху основна заплата на размер на 1262 лв.

Според така представените фишове, ищецът е получил в пълен размер дължимото от работодателя трудово възнаграждение за изработените 6 дни през м. август 2015 г. в пълен размер $1212 : 21 = 57.71$ лв. на ден; $57.71 \text{ лв.} \times 6 = 346.28$ лв.; $346.28 - 34.62$ 10% удържан данък ЗДДФЛ = 311.66; 311.66 лв. – 3.12 лв. членски внос подкрепа = 308.54 лв./ . Според фиша за м. септември 2015 г., на ищеца е начислена заплата в размер на 1079.89 лв., изчислена върху осн. заплата в размер на 1212 лв. за 21 работни дни, като видно от фиша за м. октомври 2015 г., работодателят е направил корекции на надвзета заплата, следователно от м. септември 2015 г. до м. април 2016 г., ищецът не е получавал трудово възнаграждение. В този смисъл, дължимото трудово възнаграждение от м. септември 2015 г. до м. април 2016 г. следва да се изчисли по следния начин - 8 месеца $\times$ 1212 лв. /размерът на основната заплата/ = 9696.00 лв. Видно от фиша за м. май 2016 г., на ищеца му е изплатено възнаграждение в размер на 13.21 лв. за 2 отработени работни дни, както сумата в размер 597.79 лв. за платен отпуск за 9 дни, т.е. на ищеца му е платена сумата в размер на 728 лева за 11 работни дни за м. май 2016, т.е. за ден възнаграждението е било 728 лв. делено на 11 работни дни е равно на 66.18 лева. В периода от 01.05.2026 до 15.06.2016г. /крайния исков период, когато ищецът е възстановен на работа/ има 10 работни дни /една част от тях са официални празници, но съгласно трудовото законодателство се дължи възнаграждение и по време на официални празници/. Т.е. за периода от 01.05.2026 до 15.06.2016г. на ищеца се дължи 66.18лв. по 10 работни дни е равно на **661.80 лв.**, за времето, когато не е била на работа поради отстраняването му от длъжност.

Така получената сума в размер на 661.80 лв. следва да бъде добавена към сумата за 8-те месеца в размер на 9 696лв. и се получава сумата в размер на 10 357.81 лв. за периода 17.08.2015г. – 15.05.2016г.

В кориците на приложеното адм. дело № 10999/2020 г. /л.26/ е представен и фиш за м. юли 2016 г., видно от който е изплатена сума, представляваща допълнително възнаграждение за облекло в размер на 166.65 лв. Така общо преведената от работодателя сума за облекло на ищеца за 2016 г. е в размер на 422.21 г. Видно от представените по същото дело решения на Управителния съвет на НАП /л.23 и л.24/, решение № РМФ-39/12.02.2015 г. и решение № РМФ-19/19.02.2016 г., определеният размер на сумата за представително облекло на служителите на НАП за всяка една от цитираните календарни години е бил в размер на 400 лв., следователно, ищецът е получил полагащата му се сума за облекло за 2016 г. на две части – през м. май 2016 г. и през м. юли 2016 г.

От всичко гореизложено следва, че исковата претенция за имуществени вреди, изразяваща се в неполучаване на основно възнаграждение и

допълнително възнаграждение за периода 17.08.2015г. – 15.05.2016г., е **основателна до размера на сумата от 10 357.81лв.**, формирана по посочения по-горе начин, поради което следва да се отхвърли за разликата до пълния претендиран размер от 11 005.00 лева.

Искът за присъждане на законна лихва върху претендираните обезщетения е частично основателен. Такава следва да се присъди върху уважената част от претендираното обезщетение за имуществени вреди в размер на **10 357.81лв.**, формирана по посочения по-горе начин, за периода от 03.07.2017 г. (датата на влизане в сила на решението, с заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г. е отменена) до датата на окончателното му плащане от НАП.

II. Относно претенцията за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., съдът приема следното:

Ищецът твърди, че е претърпял вреди, изразяващи се интензивен стрес, тревога, обида, възмущение, гняв, ограничаване на контактите с близки и познати, съпроводени с влошено физическо здраве за период от 8 месеца и 22 дни.

По делото не се събраха доказателства, както за емоционалното състояние на ищеца, така и потвърждаващи твърдението му за влошено физическо здраве, които да са в пряка причинна връзка с отменения като незаконосъобразен акт. В хода на първото производство пред АССГ е разпитана св. А., който споделя за емоционалното състояние на ищеца след 2010 г. – 5 години преди издаването на отменената заповед за временното му отстраняване от длъжност. Липсва медицинска документация, от която да съдът да достигне до обосноваван извод за претърпените от ищеца неимуществени вреди, не са ангажирани и други доказателства, с които твърдяното емоционално, психическо и физическо състояние да се докаже. Ето защо, съдът счита, че исковата претенция по този пункт следва да бъде оставена без уважение като недоказана.

С оглед на всичко изложено, съдът достига до извод за частична основателност на по първия иск за имуществени вреди и неоснователност на иска за неимуществени вреди.

Съдържанието на понятието „вреда“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Имуствените вреди представляват разликата между имуществото на кредитора след засягане на благото и това, което би имал, в случай че нямаше засягане от незаконосъобразния административен акт (в хипотезата на претенция по реда на ЗОДОВ). Те са два вида - претърпени загуби и пропуснати ползи. Пропуснатата полза е осуетена сигурна възможност за увеличаване на имуществото на един правен субект, което пропуснато увеличение в случая, съгласно твърденията в исковата молба, представлява нереализиран трудов доход, изчислен като

сбор от основна работна заплата за длъжността през процесния период и полагащите се допълнителни възнаграждения за облекло. С оглед тези твърдения, установяването на пропуснатите ползи може да се установи, като се изхожда от нормалното, закономерно настъпване на същите, в случай че административният акт не бе издаден. Щом нарастването на имуществото е нормално, закономерно явление, но е осуетено само поради незаконосъобразната заповед за временно отстраняване от длъжност, те се считат действително пропуснати. Според правната доктрина, водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са "теорията за равноценността", съгласно която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил и "адекватната теория", съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

III. Относно претенцията за заплащане на разноските, при този изход на правния спор, частично, съобразно уважената, респ. отхвърлената част на иска, разноски се следват на ищеца и на ответника. Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца направените разноски в размер на 4.93 лв. – държавна такса, съобразно уважената част от иска. Претенцията за разноски за адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по чл.38 ЗАдв, не следва да бъде уважена, поради липса на представен договор за правна защита и съдействие, сключен на това основание. Отделно от това по делото е представено пълномощно, като в производството по адм. дело 10999/2020г. по описа на АССГ е представен „опис на разноските“, в който на копие на пълномощното е посочено с химикал, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение, което противоречи на заявеното в производството по адм. дело №10807/2024г. на АССГ, 21-ви състав, за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА.

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и съобразно изхода на делото с частично уважаване, респ. отхвърляне на иска, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], сума в размер на **10 357.81лв.** (десет хиляди триста петдесет и седем лева и осемдесет и една стотинки), представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от незаконосъобразната заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., издадена от изпълнителния директор на НАП, **ведно със законна лихва** върху присъдената сума за периода от 03.07.2017 г. до датата на окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск, в останалата му част, до пълния претендиран размер от 11005.00 лв., заедно със съответно претендираните лихви.

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], срещу Националната агенция за приходите, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., за които се твърди, че са настъпили в резултат на незаконосъобразната заповед № ЗЦУ - 821/09.07.2015 г., заедно с претендираната законна лихва.

ОСЪЖДА Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националната агенция за приходите сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на Л. Н. С., ЕГН [ЕГН], разноси по делото за платена държавна такса, съобразно уважената част на иска, в размер на 4.93 лв. (четири лева и деветдесет и три стотинки). Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: